Açıkkara

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

❒ Dadaloğlu ❒ Osman Gazi Turaç ❒ Tacettin Şimşek ❒ Mehmet Gözükara
❒ Nurgül Kaynar Yüce ❒ Halit Yıldırım ❒ Hacı Musa Tuncer
❒ Mehmet Osmanoğlu ❒ Ramazan Demirtaş ❒ Mehmet Pektaş
❒ Memik Kömekçi ❒ Hanifi Yılmaz ❒ Salman Kapanoğlu ❒ Celil Çınkır
❒ Mustafa İmir ❒ Ramazan Yıldız ❒ M. Nihat Malkoç

67. Sayı Eylül 2023

Dadaloğlu

Memicioğlu

İp kalmadı salıncağa takacak
İt kalmadı Binboğa'ya çıkacak
İskân mıdır başımıza kakacak
Arkasından yetişiyor sağları

Bre Memicoğlu'm unutma bunu
Lorşun benim derdin hanıya Hunu
Unuttun mu kuzum geçen günleri
Yalman kalpak giyer idi beyleri

Yalanları gerçeklere kattınız
Kumaş diye çulunuzu sattınız
Avşarların aleyhine attınız
Unuttun mu gök kır atlı ağ'ları

Koca Payas bu oyunu çok gördü
Yedi dağ üstüne ordusun kurdu
Yavuz Sultan Selim korkup da verdi
Bey baban zorunan aldı tuğları

Ahırdağı'ndan da kara beyazın
Bir yazın ağlattı bir de bu güzün
Karbeyaz'ı alırsak Şam'acak bizim
Şam'a kadar gider ulu dağları

Emmim Hacı Osman böyle söyledi
Altı Türkmen beyi Avşar yediydi
Firenk barutlu da Macar tüfekli
Ölen öldü hesap edin sağları

Âşık Dadaloğlu doğruyu sever
Her zaman koyağa mazı mı yağar
Adamın aslanı Avşar'dan doğar
Yine yapar al çarpılı evleri

Açıkkara
Hayâlı Kayalı Hakka Dayalı Dergi
Yapımcı Tayyib Atmaca Yönetmen Mehmet Pektaş
Set Amiri Halit Yıldırım Afiş Tayyib Atmaca
Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş
0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com
67. Sayı Eylül 2023 ISSN-0106417 (edergi)

Osman Gazi Turaç

Dedi ki Yök Yök

Dedim gözlerini kan mı bürümüş
Dedim nedir derdin dedi ki yök yök
Dedim seni alan koca körümüş
Dedim suçlusu kim dedi ki yök yök

Dedim dilin nedir dedi ki Türkçe
Dedim bilir misin biraz Frenkçe
Dedim doçentliğe var mı gerekçe
Dedim torpil var mı dedi ki yök yök

Dedim elli dokuz aldın yetmez mi?
Dedim gece gündüz kursun bitmez mi?
Dedim yoksa aklın sana yetmez mi?
Dedim kim satıyor dedi ki yök yök

Dedim sana dilin yararı var mı?
Dedim konuşurken zararı var mı?
Dedim okumanın kararı var mı?
Dedim bilen kimdir dedi ki yök yök

Dedim rektöre git derdini söyle
Dedim bu imtihan sürer mi böyle
Dedim yetmişi al biraz keyf eyle
Dedim umut mu yok dedi ki yök yök

Dedim kaç Prof. var yazı turacı
Dedim ihmal ediyorsun Turaç'ı
Dedim kadro için var mı aracı
Dedim gel bulalım dedi ki yök yök

❒ Tacettin Şimşek

Savulun Bâki Geliyor

Bâki ziyaretine gittiğinde Zâti, yetmiş bir yaşında bir piri faniydi. "Şairlerin üstadı, reisi" gibi unvanlarla tanınıyordu. Kafa kâğıdındaki adı Satılmış'tı. Dostları ona kısaca "Satı" diyorlardı. Zâti mahlası da buradan doğmuştu zaten. Dile kolay, üç bin tane gazel söylemişti; "Rakibim Kanunî" dercesine.

Tevatür mü bilinmez, kendisine gelip şiirlerini okuyan genç şairlerin yayımlanmamış şiirlerinden bazı imgeleri de çaktırmadan kendi şiirlerinde kullanıyormuş.

Bâki on altı yaşında tıfıl bir şairdi. Zâti'yi "Anadolu şairlerinin reisi" olarak görüyor ve şiirlerini ona onaylatmak istiyordu. E, ne de olsa çağın şiir otoritesiydi Zâti. Herkesten saygı görüyordu.

Beyazıt Camii'nin yakınında kiraladığı dükkân, dönemin bütün şairlerinin uğrak yeriydi. İlle de genç şairlerin. Zâti'nin dükkânı bir nevi şiir atölyesiydi. Zâti dükkânda Kur'an-ı Kerim, misk, tespih, seccade, misvak satıyordu. Arada kum falı baktığı da oluyordu. Müneccimzâde'den öğrenmişti bu sanatı. Daha önce uzun yıllar ayakkabıcılık yapmıştı. "Satı Kundura" bir markaydı o yıllarda. Ne yazık ki ayakkabıda fabrikasyon, Zâti'nin ayakkabıcılık serüvenini bitirmişti.

Özel bir eğitim görmemişti Zâti. "Şair-i mâderzad" (anadan doğma şair) derler ya, işte öyleydi. Allah vergisi bir şiir kabiliyetine sahipti. Az buçuk Farsça bilirdi. Biraz kelime ve cümle bilgisi öğrenmişti.

Biri uyanıklık edip Farsçadan çevirdiği bir şiiri kendi şiiri gibi okursa Zâti hemen yakalardı onu,

"Bu Farsçadan, falan şairin beytinden tercüme" deyiverirdi.

Gel gör ki bazen kendisi de yapardı bunu. Yakalanınca da "Benim Farsça bilmediğimi bilmiyor musunuz?" diye sorardı.

Zeki bir adamdı Zâti. Coşkulu, neşeli bir şairdi. "Zevk-perest" ve "rint-meşrep" derlerdi onun için. II. Bayezid'in, Yavuz Sultan Selim'in, Kanuni'nin kankası olmuştu.

Bâki, gittiğinde Taşlıcalı Yahya, Hayalî, Kara Fazlî ve Galatalı Kudsi dükkândaydı. Şiir meclisi kurulmuştu. Şairler şiirlerini okuyor, şiir üzerine poetik değerlendirmeler yapıyorlardı.

Genç şair, içeri girmekle girmemek arasında bir süre bocaladı.

Zâti fark etti durumu. İri ve hantal gövdesinden umulmayan bir çeviklikle yerinden doğrulup kapıya yöneldi.

"Buyur, delikanlı," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Özür dilerim, üstadım," dedi Bâki. "Tanışmak için geldim."

"Gel bakalım," dedi Zâti babacan bir tavırla. "Kimsin, kimlerdensin?"

"Ben Mahmut Abdulbâki" diye tanıttı kendini genç şair. "Fatih Camii müezzini Mehmet Efendi'nin oğluyum. Kandil yakımı ve bakımı işlerinde çıraklık ediyorum. Okumayı, yazmayı çok seviyorum."

"Aferin, evladım," dedi Zâti. "Demek yazmayı da seviyorsun. Otur, otur da konuşalım."

Kapının yakınındaki hasır iskemleye ilişti Bâki.

Zâti sol elini sol kulağının arkasına siper edip sağ eliyle yüksek sesle oku işareti yaptı.

"Baş üstüne, üstadım," dedi Bâki.

Ve gazelini vezne uygun olarak okumaya başladı:

Bir lebi gonca yüzü gülzâr dersen işte sen
Hâr-ı gamda andelib-i zâr dersen işte ben

Zâti şaşkındı.

"Bu ne bu?" diye sordu.

Bâki saf saf,

"Gazel, üstadım," dedi.

"Onu anladım da," dedi Zâti, "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ustama şiirimi arz edip fikirlerini almak istiyorum."

Şairlere döndü Zâti:

"Ah bu gençler," diye yakındı. "Padişah, Telif Hakları Kanunu'nu imzalayalı yedi sene oldu, bunlar hâlâ işin ciddiyetini kavrayamadılar."

"Maalesef, üstadım" dedi Hayalî. "Ahmet Paşa'yı, Necati'yi, seni, beni yağmalayıp duruyorlar, mîri malı gibi."

Yahya,

"Hep bu internet yüzünden, üstadım," dedi. "Orada ne görürlerse alıp kendilerine mal ediyorlar."

Kara Fazli de onayladı onları:

"Haklısınız, mirim. Bunun sonu nereye varacak, bilmiyorum."

"Al benden de o kadar, azizim," dedi Kudsi.

Bâki'nin şaşkın bakışları şairlerin üzerinde geziniyor, ne söylemek istediklerini anlamaya çalışıyordu.

Zâti, Bâki'ye döndü.

"Delikanlı," dedi. "Başka şiirin var mı?"

"Var, üstadım. Yüz tane."

"İyi, bir başka şiirini oku bakalım."

Bâki, takti ile ikinci şiirini okumaya başladı:

Dil ne mihnetten kaçar hergiz ne gamdan incinir
Hicr elinden çektiği cevr ü sitemden incinir

Kaşları çatıldı Zâti'nin. Daha fazla dinleyemedi.

"Kâfi, kâfi," dedi.

Bâki şaşırdı:

"Neden üstadım? Dört beyit daha vardı."

Zâti, bir iki derin nefes aldı. Sakinleşti. Karşısındaki, şiire hevesli bir çocuktu. Yaptığının yanlış olduğunu ona söylemeliydi.

"Bak, Abdulbâki evladım, ayıptır ve dahi günahtır. İntihal bir hastalıktır ve suçtur. Başka şuaranın şiirlerini sirkat ile getirip bana okumaya utanmaz mısın?"

Bâki, kızardı bozardı:

"Hayır, üstadım. Sirkat yok. Bu gazel kendi hamemin eseridir."

Zâti inanamadı:

"Yok canım. Bu şiirler, sabi sübyan işi değildir, evladım. Usta bir kalemden çıkmıştır."

"Teveccühünüz, üstadım."

Zâti'nin tereddütleri izale olmamıştı. Son bir kez sordu:

"Bu şiirlerin senin olduğuna emin misin, evladım?"

Bâki öz güven heykeliydi. Elini göğsüne bastırdı:

"Eminim ve dahi son kararımdır, üstadım."

Zâti hâlâ şüphe girdabındaydı. Ne pişkin bir çocuktu bu. Bir de sıkılmadan yalan söylüyordu.

Diğer şairlere döndü.

"Ne dersiniz, azizan? Olabilir mi bu?"

Hayalî,

"Öğrenmek zor değil, üstadım," dedi. "Turnitinden geçirdik mi, şiir kimindir, öğreniriz. Ak kara belli olur o zaman."

"Hayali Bey'e katılıyorum." dedi Yahya.

Kara Fazli,

"Antoloji.com'a da bakabiliriz." diye ekledi.

Kudsî kendi kendine konuşur gibi "Sirkat-i şi'r edene kat'-ı zeban lazımdır / Böyledir şer'-i belâgatte fetâvâ-yı sühan" (Şiir çalanın dilini kesmek gerekir. Güzel söz söyleme kanununda fetva böyledir.) diye mırıldandı.

Zâti, meraklandı:

"Kimin bu beyit?" diye sordu.

Kudsî birden toparlandı:

"Af dilerim üstat," dedi. "Bu şiir şimdilik kimsenin değil. Ufak bir kafa karışıklığı oldu bende. Zemeckis'in "Geleceğe Dönüş" filmini seyrettiğimden beri bende bir tuhaflık var. Bir an geleceğe gittim yine. Okuduğum beyti yüz elli yıl sonra Sümbülzâde Vehbi söyleyecek."

Yahya gülümsedi:

"Senin için zaman yolculukları başladı desene!"

"Sayılır. Şimdilik hayalen tabii. Ama yakında o da olacak, eminim. Kayınbiraderim zaman makinesi üzerinde çalışıyor."

Konunun dağılacağını fark eden Zâti, Bâki'ye suçunu itiraf ettirmek istiyordu.

"Doğru söyle evladım, bu şiirleri kimden çaldın?"

"Çalmadım, üstadım. Benimdir."

"Yemin et!"

"Hem vallahi hem de billahi."

"İnandım evladım, inandım. Büyük yemin ettin. Yalan yere yemin etseydin anında çarpılırdın. Benden sana bir usta nasihati: Sen bu şiirleri kimseye okuma. Maazallah nazar verirler. Bunları sakla, biraz daha büyü, sonra mecmualarda yayımlarsın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, üstadım."

Bâki, böyle dedi ama Gülistan-ı Şuara mecmuasınının bir sonraki sayısında gazelini yayımlamaktan da kendini alamadı. Dönemin otoritesi, şiirlerini beğenmişti, yetmez miydi?

Zâti dört yıl sonra ahirete göçtü.

Öğrencisi Bâki, o dört yılda Zâti'nin ustaca dokunuşları ve yönlendirmeleriyle kırk yıllık mesafeyi kat etti ve yüzyılın "sultanuşşuara"sı (şairler sultanı) oldu.

Mehmet Gözükara

Taksimat-ı Hakikiye

İmkânlar sınırlı, arzular sonsuz
Sabır bize, şükür beylere düştü
Çimen tedirgindir, filler korkusuz
Filler şehre, çimen köylere düştü

Fark eylersen varlığını dünyada
Denkleşir gerçekle, hayal, rüyada
Hırs ile kirlenen bu coğrafyada
Apak beyazlıklar karlara düştü

Yola yolcu düştü, meyvelere ben
Sen de fark edersin az önemsesen
Emektar arıyı soruyor isen
Bal ayıya, kovan yerlere düştü

Haktan gayrı olmaz seni duyanın
Oldu bitti çarkı bozuk dünyanın
Kayar ayakları ona uyanın
Tamiri gök ehli erlere düştü

Yıldızlar göktedir, denizler yerde
Tatlıyı, tuzludan ayırır perde
"Yerle gök arası direksiz" der de
İtimat, itikat pirlere düştü

Vardan başlayarak yok'a evrildi
Sular şaha kalktı, dağlar devrildi
Yere dönük eller göğe çevrildi
Merhamet, vicdanı körlere düştü

Gonca gül başında bülbüller döner
Avın kaldırmaya kartallar iner
Silahlar patlarken, ocaklar söner
Köz yüreğe, hasret yarlara düştü

Sözlü gelenekte görsem de fayda
Şiir ile sözü geçirdim kayda
Ahengi seyrettim yıldızda ayda
Nice babayiğit surlara düştü

Dillerden dökülen kayıda geçer
Gelenler giderken konanlar göçer
Her kim ne ekerse, onu da biçer
Bahçenin siyeci narlara düştü

Her şey kendi mecrasında akmakta
Sizler ona, o da size bakmakta
Gözükara'm hesap tamam çıkmakta
Bütünlük aynada sırlara düştü

Nurgül Kaynar Yüce

Körebe

Selamlaşmayı kestik yükseldikçe binalar
Cam ekranın içinde aldatmalar zinalar

Normal sayılır oldu bu çağda absürtlükler
Başa taç ediliyor ar damarı yırtıklar

Göğün gözü kurudu beşere ağlamaktan
Irmaklar hayâ eder fütursuz çağlamaktan

Ölmek için doğduk biz, sayılıdır nefesler
Esir almış ruhları beden denen kafesler

Azrail silkelerken hayat ağacımızı
Çilelerle doldurduk gönül bağacımızı

Zamanın sürecinde hayatın çarkı döner
Ayın yüzü kararır gözünün feri söner

Yetmez aydınlatmaya yıldızların ziyası
Şerha şerha yarılır arsızlığın hayâsı

Gafletin perdesiyle örtülür pencereler
Kul hakkıyla fokurdar boğazda hançereler

İblis har ateşiyle benlikleri kaynatır
Nefsleri parmağında topaç gibi oynatır

İdrakler âmâ olmuş ortada bir körebe
Nefsi tasallut etmiş arzular nefse gebe

Ahlak ızdırap çeker vicdanlar kömürleşmiş
Gönüller çorak toprak insanlar çamurlaşmış

Rahmet inmiyor gökten çığ düşer yer yarılır
Maganda kurşunuyla nice masum vurulur

Her gün kavga gürültü patırdar aileler
Yıkıldı yıkılacak çatırdar aileler

Kalpler sevgiden yoksun mermer gibi taş gibi
Her evden lav püskürür yanıyor ataş gibi.

Sanki yedi başlı dev içimizde suizan
Vezüv'ü aratıyor gönül dağından sızan

Ey benim asil kanım temiz damarlarda ak
Yetmez mi kirlendiğin yekin de ayağa kalk!

❒ Halit Yıldırım

Kız Kaçırma Davası

Şimdi bu başlığı okuyan herkes "Koskoca İrfani Ağa kız da mı kaçırmış?" diyecek. Efendim ben kimseyi kaçırmadım ama böyle bir olaya azmettirici olarak jandarmaya ifade vermek zorunda kaldığım da doğrudur. Nasıl mı diye soracak olursanız, maalesef dilim yüzünden.

Bu Törüd'ün Kel Irıza ile karşılaşmamak için kayfeye pek gitmiyordum. Aslına bakarsanız kayfe pek bana göre bir yer değil emme eski köy odaları kapandığı için mecburen gidiyoruz. Sağ olsun gençler de bize saygı gösteriyorlar ve bizi konuşturup hem eski günleri yâd ediyorlar hem de görmedikleri, bilmedikleri hadiselere böylece vakıf oluyorlar. O günlerde birkaç dostumuz kapımızı aşındırıp insanların beni özlediği yönünde davetleri sıklaştırınca nazlanmak, kibirlenmek bize uygun değildir diye kahveye gitmiştim.

O gün yine etrafımı çevirdiler. Tabii kafamda şunu anlatayım diye bir hazırlığım da yok. Lakin birilerinin kafasında böyle bir hınzırlık dolaşıyormuş. Atmacaların Hasip Efendi bana:

"İrfani Ağa, Hacı Hasan'ın Celal'in, Fellahların Naciye'yi nasıl kaçırdığını anlatsan da dinlesek…" demez mi?

Hasip Efendi'nin yanında da köyün öğretmeni Zeynel Efendi oturuyor. Tabii Hasip bu cümleyi kurunca çayını henüz yudumlayan bizim muallim birden tıksırdı. Elindeki bardağı düşürdü. Bardak şırank diye bir ses çıkardıktan sonra tuz buz oldu. Biz adamların kalbini bilmediğimiz için bu duruma gülüştük geçtik.

Eh çıbanın başı ortaya çıkınca kurcalayanı çok olur. Bir iki kişi daha anlat, anlat diye bastırınca kısa bir müddet olayı hatırlamak için düşündükten sonra anlatmaya başladım. Benim yaşım yetmediği için bu hadiseyi babamdan dinlemiştim. Lakin Fakıların Celal Ağa'yı gayet iyi hatırlıyorum. Bir kere Allah için çok yakışıklı ve babayiğit bir adamdı. Ayrıca hanedar, eli boldu. Lakin huysuz bir adamdı, ağzı bozuktu. Gençliğinde de böyleymiş. Yemen'de askerlik yaparken çöldeki çetelerle giriştiği bir çatışmada bacağından vurulduğu için hafifçe aksıyordu. Yedi yıl askerlikten sonra köye dönünce bir, iki, üç derken tam dört defa evlenmiş. Karıları ile sürekli kavga eder, onlara sövüp sayarmış. Karılar arasında da geçim yokmuş. Herkes diğerini üzerine kuma gelmekle suçlar sonra da saç başa kavga çıkarırmış. Karıların kavgalarını her defasında yine Celal Ağa'nın sinkaflı küfürleri eşliğinde havada uçuşan tekme tokatları bastırırmış.

Olay artık köyün bir asayiş sorunu haline gelince bir gün onu köy odasına çağırmışlar. Odada zamanın büyükleri ve ihtiyar heyeti toplanmış. O zaman köy muhtarı Keloğlan'ın Deli Mehmet imiş. Muhtar onu bu durumdan dolayı epeyce bir azarlamış. Bu kavgaların köyün huzurunu bozduğundan dem vurarak artık bu kepazeliğe bir son vermesini istemiş. O da ne yapsın garibim kendisini şöyle savunmuş:

"Yahu ağalar yerden göğe kadar haklısınız. Yedi sene Yemen çöllerinde eşkıya kovaladım vallahi o zamanlar huzurum da neşem de yerindeydi. Ulan bir evlenelim dedik. İlk karı anamdan emdiğimi burnumdan getirdi. Artık eve, ocağa dönecek halımı koymadı. Anamın teşvikiyle tuttuk bir daha evlendik. Ulan köpoğlusu bu defa kumasını örgütlemez mi? İkisi bir oldu eski günleri de arar oldum. Bu sefer bu ikisinin üstüne üçüncüyü getirdim. Karıları üçleyince bu defa da karılar arasında bir rekabet kızıştı ki sormayın. Ulan arada beni öldürecekler dedim ve karıları dörtledim. Hay aklıma bin lanet! İlk önce karılar seslerini kesmişlerdi. Lakin ilk karı bu defa diğerlerini kamplara böldü. İlk karı üçüncüyle, ikinci karı da dördüncü ile ittifak yapmaz mı? Şimdi bizim evde Osmanlı-Rus harbi yaşanıyor. Vallahi ben de şaşırdım ne yapacağımı. Bunlar diyorlar ki nasıl olsa bizim herif dördü tamamladı. Artık üzerimize karı getirecek hâli yok, şimdiye kadar kimseyi de boşamadı. Benden sırtları berk olduğu için bildiklerini okuyorlar."

Babam da o zamanlar çok genç imiş hatta köy odasına yeni kabul edilmiş. Bıyıkları yeni terliyormuş, yeni de evliymiş. Babam bunu anlatırken derdi ki "Aslında köy odasına kabul edilsem de büyüklerin yanında laf konuşmak bana düşmezdi ama boşboğazlık ederek:

"Celal Ağa sen de fitnenin başı olan ilk karıyı boşa gitsin!" deyiverdim.

Tabii odadaki büyükler babamı bir güzel azarlamışlar emme Celal Ağa birden ayağa fırlamış. Kaba kaba soluyarak:

"Durun, durun!" demiş "Çocuk doğru söylüyor. Ben niye akıl etmedim bunu. On beş senedir bana hayatı zehir etti bu karı. Aha da boşadım gitti. Üç dokuz şart olsun boşadım gitti Zarife'yi, sizler de şahitsiniz."

Babam "O zaman anladım yediğim haltı" derdi.

Neyse o gün odada bulunan Hacı İsmail'in Necip Ağa diye ünlü ağalardan birisi elindeki bastonu babama sallamış ve onu kovmuş. Küfürün, hakaretin bini bir paraymış. Babamı tam altı ay odaya sokmamışlar.

Gerçekten de Celal Ağa ilk karısı Zarife'yi bo-

şamış. Tabii onun bu hamlesi üzerine diğer karıları bir korku almış. O günler Osmanlının son günleriymiş. Balkan Harbi olduğu gibi kıtlık, yokluk başa belaymış.

Neyse efendim, Celal Ağa'nın evinde asayiş berkemal olmuş. Aradan altı ay geçmiş. Bir gün köyde "Celal Ağa, Fellahların Naciye'yi kaçırmış" diye bir haber yayılmış. Haber duyulunca bütün köylü şaşırmış bu işe. Hemen Muhtar Keloğlan'ın Mehmet köy odasında köyün ileri gelenlerini toplamış. Babama da gelsin diye haber göndermişler ama babam yasaklıyım diye gitmemiş. Babam odaya gitmeyince Necip Ağa bu defa çobanı Culuk'un Hamza'yı göndermiş.

"Çabuk gelsin, beni oraya iletmesin." diye paygamı da salmış.

Babam da kendi kendine "Bizim yasak kalkmış anlaşılan." deyip düşmüş yola. Odaya girince Necip Ağa ona:

"Ulan köpoğlu köpek! Çağrıldığın yere niye gelmiyon? Ayağına paşa mı, sadrazam mı bekliyon?" diye basmış fırçayı.

Neyse sükût geçip bir köşeye sıvışmış babam. Kızın babalığı olacak Fellah'ın İreşit "Yok kızı çeşmeden sürümüş, döve söve atının terkisine atmış, kız gitmek istememiş." diye veriyormuş yaygarayı. Tabii bunu duyan herkes galeyana gelmiş, her kafadan bir ses çıkıyormuş. Sonunda muhtar Keloğlan'ın Mehmet odanın ortasına dikilmiş:

"Bakın ağalar bu alçağın dört karısı vardı. Birini boşadı hemen Naciye'ye tebelleş oldu. Eğer buna bir ders verilmezse yarın diğer karılarını da boşar gelip kapımıza dayanır. Ya karılarımızı ya kızlarımızı götürür. Ben derim ki silahlanıp gidelim, kızı elinden geri alalım. Buna da iyice bir dayak atalım."

Babam yine duramamış, oturduğu yerden:

"Celal Ağa zorla kız kaçırmaz, bunda bir iş vardır." demiş emme Necip Ağa'nın kızgın bakışlarını görünce üstelemeyip susmuş, başka bir şey dememiş.

Hemen o gün köylü köycek tek kırma tüfekleri sırtlarına asıp fişeklikleri bellerine dolayıp İnkayası'nın yolunu tutmuş. Çobanlar da Celal Ağa'nın kızı büyük ine getirdiğini söylemişler. Köylüler inin önüne gelince Muhtar Mehmet Ağa:

"Lan Celal, çabuk alıkoyduğun Naciye'yi serbest bırak! Yoksa zorunan elinden alacağız, kan dökülmesin!" diye bağırmış.

Onlar Celal Ağa'dan cevap beklerken Naciye çıkıp:

"Ulen Celal'i elimden alacak anasından doğmadı. Celal beni kaçırmadı, ben Celal'i kaçırdım. Ya beni alır karısı eder ya da şart olsun onu vururum." diye haykırmaz mı?

Babam bu kısmı anlatırken "Ulan nerde görülmüş bir karının koca kaçırdığı. Hepimizin ağzı açık kaldı. İçimden "Kesin folüm yapıyorlar." dedim emme Naciye dokundu tetiğe. Sanki top atmış gibi dereleri mavzerin sesi doldurdu. Şart olsun yerle gök birleşti sanki. Bir anda bizi çil yavrusu gibi dağıttı. Altımızdaki atlar ürkünce kendini atın sırtından taşlara atıp kaçanı mı arıyorsun, ayağı üzengilere takılıp yerde sürüneni mi? Ortalık ana baba gününe döndü bir anda. Kendimizi kayaların arkasına zor attık. Başımızdaki fesler bir yana, sarıklar bir yana düştü. Kendi kendime "Ellam ecelimiz bu kaltağın elinden olacak." diye söylendim." derdi.

Neyse bu defa Muhtar Deli Mehmet gürlemiş:

"Ulan İreşit! Hani kızı Celal zorunan kaçırdıydı? Kız Celal Ağa'yı kaçırmış ya! Ulan bu azgın kıza bizi mi vurduracağın şerefsiz!"

Oradakiler gözleriyle İreşit'i ararken bir de bakmışlar ki İreşit atına atladığı gibi dörtnala köyün yolunu tutmuş. Muhtar Deli Mehmet tabancasıyla İreşit'in peşinden bir el tozutmuş emme İreşit çoktan dereye inmiş. Bu defa tabancanın sesini duyan Naciye bir el daha mavzeri ateşlemiş ve mağaranın ağzında görünmüş:

"Mehmet emmi sen o şerefsizin lafına inanma! O beni mal dışarı çıkmasın diye zorunan büyük oğlu Cemşit'e nikâhlamak istedi. Cemşit benden kaç yaş büyük. Adamın zaten iki tane karısı var. Cemşit'in evine kuma olarak gitmektense Celal'in evine giderim. Şimdi birinizin canını yakmadan buradan defolup gidin. Eğer bir iş yapacaksanız Molla Bekir'i getirin de nikâhımızı kıysın. Bu sümsük nikâhsız sana el sürmem diyor. Tövbeler olsun bunu da vururum. Size iki saat mühlet!" dememiş mi?

Babam rahmetli bu kısmı da anlatırken:

"Ulan güler misin, ağlar mısın? Baktık Celal Ağa'yı bu karı vuracak, gittik Molla Bekir'i yaka paça getirip nikâhlarını kıydırdık. Tabii bu iş dediğim gibi oyunmuş. Sırf arada husumet olmasın diye böyle bir plan düzmüşler. Lakin bu olaydan sonra bir daha Fakılar ile Fellahlar yan yana gelemedi." derdi.

Gerçekten de bu olay olalı seksen sene geçtiği halde hâlâ iki sülale birbirlerinin izine kurşun atıyorlar. Eee az laf yalansız çok mal haramsız olmaz derler, benim hikâye bu kadar.

Ben hikâyeyi bitirince millet gülmekten karnını tutarken bir de ne göreyim bizim Muallim Zeynel ile Hasip Efendilerin yüzü düştü. Bunlarda bir hal var, daha fazla bir şeye muhatap olmadan kirişi kırayım dedim. Hemen müsaade isteyip kalktım evin yolunu tuttum. Ben kalkınca baktım bu ikisi peşime takıldı. Demek ki bunların bir karın ağrıları var, dedim. Birazcık daha hızlandım ama herifler genç, tam caminin önünde bana yetiştiler.

Atmacaların Hasip soluk soluğa:

"İrfani Ağa hele dur, sana bir akıl danışacağız."

diye seslenince mecburen durdum.

Ben de soluk soluğa kaldığım için caminin avlu duvarının önündeki özün üzerine oturdum.

"Den bakalım, nedir derdiniz?" dedim.

Muallim kızarıp bozaradursun Hasip Efendi sırıtarak cevap verdi:

"Valla hem senden sır çıkmaz hem de köyde akıl danışacak senin üstüne kimse yok. Senin anlayacağın biz muallime kız kaçıracağız. Bak hemen kızma, kızın babası Nuh diyor Peygamber demiyor, kızı vermiyor. Kızın da gönlü var. Kaçmaktan başka çareleri kalmadı. Lakin bu işi nasıl yapacağımıza karar veremedik. Senin hikâyeden bir medet umduk emme senin hikâye başka türlü çıktı. Bize ne akıl verirsin? Vallaha ocağına düştük İrfani Ağa. Yazık şu garipleri bir araya getirelim, sevaptır. Koca Muallim Zeynel eridi bitti. Beş vakit abdestli namazlı derviş adam bıraksam şaraba düşecek. Kendine kıyacak diye korkuyorum. Allah seni inandırsın bir halt edecek diye işi gücü bıraktım tavuk gibi bunu güdüyorum. Bize bir akıl ver."

Dümenden beni işletmesinler diye ikisini de iyice bir süzdüm emme ikisi de çok ciddiydi. Hele muallim dokunsan ağlayacak, iyice koyurmuş kendini.

"Kız kimin kızı? Biz araya girsek..." diye sordum. Yine Hasip cevap verdi:

"İrfani emmi, kız sağlık ocağındaki Doktor Aynur Hanım."

Bu sözleri duyunca öfkem tepeme vurdu.

"Lan oğlum doktor kaçırılır mı? Siz kafayı mı yediniz lan!" diye bağırmışım.

Hemen sus sus dediler. Hasip yine başladı söze:

"Kızın ailesi yanında duruyor biliyorsun. Babası olacak herif, ben öğretmene kız vermem, benim damadım da doktor olacak diyor. Keçi gibi inatçı! Kızı kaçırmaktan başka çare yok."

"Kızın anası Cevriye Hanım ne diyor?"

"Allah seni inandırsın emmi o da kızdan yana lakin kocasından tırsıyor. Bir lafın kadiri olamıyor zavallı. Bize bir akıl ver. Ocağına düştük."

Bu arada bizim söylemez muallim lafa girdi.

"Ya Hasip ben sana önce danışacağım yere bir danışayım dedim. İzin çıkarsa kaçırırdık!"

Ben bir şey anlamamıştım:

"Kime ne danışıyorsunuz oğlum?" dedim.

Hasip lafı boğazıma tepti. Elimi tuttu:

"Sen onu bırak bize akıl ver İrfani emmi"

Elimi çekiyom, bırakmıyor. Baktım bunların gözü kararmış. Benim de başımı belaya sokacaklar.

"Lan oğlum siz deli misiniz? Okumuş, koskoca doktor olmuş bir kız kaçar mı? Oldu olacak kızı ilaçla bayıltıp kaçırın. Tövbe tövbe! Defolun lan başımdan." dedim ve ayağa kalkıp evime doğru yöneldim. Bu iki hergele "Allah senden razı olsun, biz niye bunu düşünemedik?" diye elime yapışamazlar mı? Ellerinden zor kurtuldum. Evime varınca hemen ışıkları söndürüp yattım.

Aradan üç gün geçti. Bu süre zarfında camiye bile gitmedim. Namazlarımı evde kıldım. Bir akşam kapım çalındı. Ama ne çalma! Sanki kapıyı kıracaklar sandım. Dedim yine bu iki kaçık geldi. Kapıyı açtım açmasına da bir de ne göreyim? Kapıda izbandut gibi iki tane jandarma! İçlerinden birisi sert bir şekilde bağırdı:

"İrfani Ağa sen misin?"

Ulan ne halt ettik diye tırsmadım değil hani.

"Evet, benim" der demez jandarma bu defa sesini daha da yükseltti.

"Bin Cemse'ye , karakola gidiyoruz."

Kekeleyerek sordum:

"Asker ağa suçum nedir?"

Asker bu defa sesini öyle bir çıkardı ki ödüm patladı:

"Koskoca adamsın, yaşına başına bakmadan kız kaçırmaya insanları teşvik ediyormuşsun! Hem evini de arayacağız. Çekil bakalım kenara."

"Eyvah" dedim "Bunlar bir halt etti." Ağzımı açacak takatim kalmamıştı. Jandarmalar bir anda evin altını üstüne getirdi. Ahır, samanlık, kiler, tavan arası bakmadık yer koymadılar.

Arama işi bitince ite kaka beni arabaya bindirdiler. Neyse beş dakika sonra karakola vardık. İçeri girdik ki doktorun babası olacak Nizameddin Efendi bir köşede, Hasip Efendi bir köşede oturuyor. Tam ben içeri girer girmez üzerime bir karaltı atladı. Bir de ne göreyim, doktorun anası Cevriye Hanım. Yakama yapıştı:

"Kızım nerde, sapık herif! Sen saklamışsın kızımı! Seni parçalayacağım. Yaşından başından utan. Kızıma bir şey olursa seni elimle öldüreceğim." diye başladı bağırmaya. Allah'tan kumandan beni kadının elinden kurtardı ve jandarmalara:

"Çıkarın şu kadını odadan. Götürüp boş bir odaya atın. Tımarhaneye döndü burası." diye bağırdı.

Jandarmalar kadını sürükleyerek odadan dışarı çıkardılar ama kadın bana ne beddualar ediyor ne beddualar... Bu sırada kumandan ile göz göze geldik. Adam o anda öfkeden kızarmaya başladı. Adamın sapsarı olan suratı bir anda kıpkırmızı oldu. Hışımla o da gelip yakamı kucakladı.

"İrfani Ağa, İrfani Ağa! Bu köyde ne olsa altından sen çıkıyorsun. Sen nasıl bir adamsın? Bela paratoneri misin? Yaşından başından utanmadan kız nasıl kaçırılır diye kahve köşelerinde gençlere ders veriyormuşsun. Doktor Hanım'ı kaçırmışlar. Eterle bayıltma aklını da sen vermişsin. Yahu ben sana ne yapayım şimdi? Dövsem dövülmezsin, sövsem sövülmezsin. Savcıya versem ben rezil olurum. Bir şey yapmasam gönlüme söz geçiremiyorum."

Öyle utandım, öyle utandım ki anlatamam. Kesin o alçak Törüd'ün Irıza ihbar etmiştir beni komutana. Neyse dedim Irıza ile sonra hesaplaşı-

rık, hemen kendimi savundum:

"Ben kimseye akıl-makıl vermedim komutanım. Bunlar Doktor Hanım'ı kaçıracağız deyince çok sinirlendim. Koskoca doktor kaçar mı diye terslemek için 'Oldu olacak kızı bayıltıp da kaçırın bari' dedim. Böyle yapın demedim ki." diye itiraz ettim.

Komutan biraz yumuşasa da yine terslendi:

"Aferin çok iyi yapmışsın. Atalar boşuna dememiş deliye yel ver eline bel ver. Bunlar da gerçekten öyle yapmışlar. Eczaneden eter alıp kız kaçırmaya kalkmışlar."

Diyecek söz bulamamıştım. O sırada gözüm Hasip Efendi'ye takıldı. Baygın gözlerle etrafına bön bön bakıyordu. Sonra Doktor Hanım'ın babasına baktım. O da ruh gibi oturuyordu. Komutana sordum.

"Beni kim ihbar etti? Irıza mı yoksa Hasip mi?"

Komutan hâlâ közü kızarmış kayfe cezvesi gibi fokurduyordu öfkeden:

"Kim olacak, sen bunlara akıl verirken camide duvarın öbür tarafında sizi dinleyen kuşlar haber verdi!" Ben öfkeyle Hasip Efendi'ye baktım:

"Yani Hasip değil mi?"

Komutan ellerini masaya koyarak oturduğu yerden yarım ayak ayağa kalktı:

"Bak bakalım Hasip Efendi'de konuşacak hal var mı?" dedi.

Bu defa Hasip'e iyice baktım. Adam dünyadan bihaber, etrafına boş gözlerle bakıyordu. Kafasında, gözünde vuruk kırık emaresi de yoktu ki hani dövdüler desem. Lakin serhoş gibiydi.

"Buna ne olmuş komutan, bu niye bön bön bakıyor etrafına. Sanki burada değil gibi." dedim.

Komutan bir yandan dişlerini ve yumruklarını sıkıyor bir yandan öfkeyle:

"Sen asıl Nizameddin Bey'e bak. O da leyla!" demez mi?

Bir baktım, gerçekten o da leylaydı. Ben ne olup bittiğini anlamaya çalışırken komutan yine bağırdı.

"Eee öt bakalım İrfânî Ağa, akıl senden ise şimdi kızın nerede olduğunu da bilirsin. Sen mi saklıyorsun onları? Sakın yalan söyleme vallahi kendimi zor tutuyorum. Allah yarattı demem seni bu yaşta ezerim."

"Komutanım vallahi, billahi, tallahi benim bir şeyden haberim yok. Jandarmalar da evimi aradı. Benim evimde kimse yok." diye yalvarmaya başladım. O sırada odaya bir jandarma girdi. Komutanın kulağına bir şeyler söyledi. Komutan:

"Yaaa! Allah Allah! Demek hastaya gitmişler öyle mi?" dedi ve dışarı çıktı.

İki dakika sonra Doktor Hanım'la birlikte içeri girdi. Kadın doğruca babasının yanına gitti. Elindeki ışıklı kalemi babasının gözüne tuttu. Adamın nabzını ve tansiyonunu ölçtü. Sonra da Hasip Efendi'ye gitti. Onu da muayene etti:

"Yarım saate kadar bir şeyleri kalmaz komutanım. Ben babamı ve annemi eve götüreyim. Bu olayı kapatalım gitsin. Bir yanlış anlaşılma olmuş. Babam kendine geldiğinde evde olursa daha iyi olur. Hasip Bey'i de evine gönderin. Ben kimseden davacı değilim. Zaten büyütecek bir şey de yok. Biz bir hastaya gittik ama Hasip Bey babamı neden eter ile bayıltmış inanın ben de anlamadım." dedi.

Ben de ne olduğunu anlayamamıştım. İki jandarma önce Nizamettin Efendi'nin koluna girip onu dışarı çıkardı. Sonra Cevriye Hanım'ın sesi duyuldu. Kadın içeri girdi bana:

"Kusura bakma bey amca, senin de günahını aldık. Ana yüreği işte. Bir şey oldu sandım." dedi ve dışarı çıktı.

Sonra bir araba sesi duyuldu. İki dakika sonra komutan tekrar içeri girdi. İki jandarma de gelip Hasip Efendi'nin koluna girdi ve onu da dışarı çıkardılar. Dışarıdan bir araba sesi daha duyuldu. İçeride bir tek ben kalmıştım. Sonra içeriye bir jandarmayla Muallim Zeynel Efendi girdi. Komutan ona bazı kâğıtlar imzalattı. Sonra da yakasından tuttu:

"Bana bak öğretmen, gözüm üzerinde. Şimdilik yırttın ama bir daha böyle bir şey duyarsam vallahi gözünün yaşına bakmam. Millete örnek olacak yerde ördekliğin lüzumu yok. Şimdi kaybol buradan. Ha bu arada eter meselesi kapandı sanma. O Hasip'i ayağımın altına alıp bülbül gibi öttürmezsem adam değilim." diye bastı fırçayı.

Bana da:

"Bir daha karşıma çıkma ağa, çok kötü olur. Sen de kaybol şimdi." dedi.

Karakoldan çıkar çıkmaz muallimi kolundan tutup sordum:

"Zeynel Efendi ne oldu? Allah'ını seversen söyler misin?"

Zeynel Efendi vurgun yemiş balık gibi ruhsuz bir ifadeyle başladı anlatmaya:

"Kusura bakma seni de buralarda rezil ettik İrfani Ağa. Sen bize 'Kızı bayıltın da kaçırın.' deyince eczaneden eter aldık. Ne olur ne olmaz diye koca bir mendile eteri damlatıp cebime koydum. Aynı şekilde bir parça eterli mendili de Hasip eline aldı. Ben kızı ikna ederken babası dışarı çıkarsa Hasip kızın babasını etkisiz hâle getirmek için bayıltacaktı. Neyse gittim, kızın kapısını çaldım. Kapıyı kız açtı. Ona kaş göz işareti yaparak yüksek sesle:

'Doktor Hanım, yukarı köydeki öğretmen arkadaşımızın kardeşi hastaymış. Oraya gitmemiz mümkün mü?' dedim ki babası huylanmasın.

Doktor Hanım:

'Hazırlanıp hemen geliyorum.' dedi.

Kız evden dışarı çıkınca ona:

'Şimdi seni kaçıracağım.' dedim.

'Nasıl kaçıracaksın?' dedi.

Ben de saf saf:

'Eterle bayıltıp kaçıracağım.' deyince kızı gülme krizi tuttu.

'Zeynel beni köylü kızları gibi mi kaçıracaksın? İnanamıyorum sana aşk olsun. Ben zaten seninle geleceğim, ne bayıltması!' dedi.

Ben çok bozulmuştum. Tam arabaya binerken kızın babası dışarı çıkmaz mı? Bizim Hasip, elindeki eterli mendili adamın burnuna yapıştırdı. Aralarında itiş kakış olunca eterli mendili o da koklamış olacak ki ikisi oracığa düştü. Tabii sonrasından Doktor Hanım'ın anası dışarı çıkmış. Kocasını yerde yatıyor görünce çığlığı basmış, o sırada devriye gezen jandarmalar sağlık ocağının lojmanına doluvermişler. Jandarmalar onları ayıltınca karakola getirmişler."

Şaşırmıştım. Emin olmak için tekrar sordum:

"Eterli mendili Nizamettin Bey'e mi koklattınız? Kızı kaçıracağız derken babasını mı kaçıracaktınız? Allah müstahakkınızı versin. Paçoz herifler siz de! Hasip de bayıldı öyle mi? Peki siz niye geri döndünüz?"

"Ben araba sürmeyi bilmediğim için yukarı köyde öğretmenlik yapan arkadaşım Cafer'i ayarlamıştım. Gerçi Hasip bana 'Bak hoca, arkadaşların sağlam değilse ben seninle geleyim.' demiş ben de onlara güvendiğim için 'Gerek yok, arkadaşlarım sağlam. Sen bize köyde ne olup bittiğini haber vereceksin.' demiştim. Neyse bizim Cafer öğretmen de yanında kardeşi Sefer'i getirmiş. Sefer de o köyde vekil öğretmenlik yapıyor. Biz Cafer'in arabaya bindik ve hızla şehir yoluna sürdük. Karanlıkta arkamızda hangi araba belirse Cafer:

'Aha peşimize düştüler. Yakalanırsak yanarız. Memuriyetten oluruz.' diye başladı mızmızlanmaya. Kardeşi Sefer de:

'Abi geri dön başımızı yakacaksın. Kesin yakalanacağız!' diye verdi yaygarayı.

Bu sırada Aynur da iyice strese girmişti. Bana:

'Bula bula arkadaş diye bu korkakları mı buldun kız kaçırmak için. Allah'ını seversen döndür şu arabayı. Asabım bozuldu. Benim ağlayacağım yerde bunlar ağlıyor. Çabuk durdursunlar arabayı ve geri dönsünler. Yoksa kendimi aşağı atarım.' deyince Cafer hemen frene bastı ve geri geldik.

Tabii baktık ortalık karışmış. Doktor Aynur, Cafer'in yakasını tuttu:

'Bana bak ödlek herif! Şimdi jandarmaya köyde kardeşim baygınlık geçirince Doktor Hanım'ı köye götürdüm. Bizi tanımadığı için Zeynel Öğretmen'i de yanımıza almıştım. Kardeşim kendine gelince hep beraber geri döndük, diyeceksin. Yoksa jandarmaya 'Cafer Hoca beni kaçırmaya kalktı. Kardeşi de suç ortağı derim. Bilmiş ol.' diye tehdit edince Cafer 'Tamam' dedi ve komutana böyle ifade verdi.

Hasip'in de ağzından: 'Bir filmde eterin insanı bayılttığını görmüştüm ve inanmamıştım. Doktor Hanım'a soracaktım. Babası hiddetle karşıma çıkınca korkudan ona koklatayım derken ben de koklamışım. Sonuçta ikimiz de bayılmışız.' diye ifade verdik. Az kendine gelince evrakı imzalattırdık. Ben bu işin niye elimize yüzümüze bulaştığını biliyorum İrfani Ağa. O Hasip olacak herife dedim kaç kere. Ah Hasip ah dinlemedi beni!" dedi.

Merakla sordum:

"Sen ne dedin de Hasip yapmadı Muallim Efendi?"

Muallim Zeynel gayet ciddi bir şekilde:

"Ben ona şeyhimden destur aldıktan sonra kız kaçıralım dedim dinletemedim. 'Şeyh, kız kaçırmaya müsaade eder mi?' dedi tutturdu. O müsaade etmeseydi zaten bu işe girmezdik. Şeyhimin gazabına uğradım." demez mi?

Şaşkınlıkla:

"Ulan kız kaçırmak için şeyhten izin mi alınır? Siz kafayı mı yediniz?" diye sordum.

O da saf saf:

"He, ben ne iş yapsam şeyhime danışırım. Onun hayır duasını almadan hiçbir işe el sürmem." demez mi?

Bu defa öfkelenmiştim:

"Ulan serseri hiç aklı başında bir şeyh git evladım kız kaçır der mi?" dedim. Bizimki yine aynı saflıkla:

"Demez mi?" diye cevap verdi.

"Demez tabi, hatta seni dergâhından da kovar, sana da müritlerine bir araba dayak attırırdı." dedim.

Bu yine:

"Olsun, ben dayağa razıydım. Yapma oğlum derdi en azından ben de yapmazdım." demez mi?

Beni tuttu bir gülme. Öyle bir gülme ki dermansız kalınca olduğum yere diz üstü çöktüm. Bütün vücudumu bir ter bastı. Terin suyun içinde kaldım. Gözlerimden yağmur gibi yaşlar boşaldı. Ben hayatımda böyle matrak bir şey duymamıştım. Oracığa yığılınca muallim bana doğru bir hamle yaptı. Elimi kolumu sallıyor:

"İrfani Ağa kendine gel" diyordu.

Sonra elini cebine soktu cebindeki mendille elimi yüzümü silmeye başladı. Ben kalp krizi geçiriyorum sandım. İyice takatim kesildi. Bir an gevşedim. O sırada karakoldan bir jandarma:

"Komutanım yetişin! İrfani Ağa da bayıldı. Muallim herhalde eterli mendili ona da koklattı." diye bağırdı.

Sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda sağlık ocağında bir sedyede yatıyordum. Doktor Hanım bana bakıp bakıp kahkahalar atarken sedyenin etrafında dolanan komutan hırsından kepini kemiriyordu.

Hacı Musa Tuncer (Azâbî)

Bakkal Bilal ve Veresiye Defteri

Bir bakkal açmıştı gariban Bilâl
Malından yemezdi azık beklerdi
Veresiye gitti onca mal-melâl
Çok zaman midesi ezik beklerdi

Sabır mesleğiydi yoktu okulu
Gelen aldatırdı bu masum kulu
İçmeden sarhoştu yarı uykulu
Kuru sandalyede sızık beklerdi

Gelene "He" derdi yatardı safa
Çok da güvenmezdi büyük esnafa
Toptancı bir türlü gelmez insafa
Alışverişlerde kazık beklerdi

Bıldırdan kalmaydı bir kasa sucuk
Hücumla çokardı sinekle mucuk
Sırtında pörsümüş solmuş bir kocuk
Dağ namazı kalkar rızık beklerdi

Bazen hastalanır bazen öksürür
Bazen sektelerdi bazen dik yürür
Bazen hiddetlenir bazen köpürür
Bazen de çok sakin nazik beklerdi

On çocuk okuttu onca darlıkta
Çok dostu var idi eski varlıkta
Nitekim son ömrü defterdarlıkta
Kuyruğa geçerek tüzük beklerdi

Ne yaptı, ne etti, dolmadı testi
İçinden sessizce gürledi, esti
Olmazdı kasada paranın üstü
Gelen müşteriden bozuk beklerdi

Alacak doluydu kara defteri
Sıkıntı basardı akardı teri
Vergiden, cezadan daha beteri
Memur karşısında ezik beklerdi

Üç kutu püskevit kutusu vardı
Onu da defterdar saydı, uyardı
İçi boş olmasa defe koyardı
İnanın hayattan bezik beklerdi

Asılı dururdu vergi levhası
Bitmezdi korkulu, kötü rüyası
Makbuzdan bozuldu ahlak, hayâsı
Ulu devletinden "yazık!" beklerdi

Ozan Azâbî'yi çok kızdıranlar
Vergiden muaflar, mal sızdıranlar
O kara deftere borç yazdıranlar
Borcunu ödemez, çizik beklerdi

Mehmet Osmanoğlu

Gelmedin

Belki gelirim demiştin kızıl bir akşamüstü
Akşam değil yatsı oldu, sabah geçti gelmedin
Örselendi duygularım, gönül koydu ve küstü
Gözlerim gözyaşı diye alev saçtı, gelmedin

Gök gizledi mehtâbını, salladı ve sarstı yer
Senden sonra meydanları bilsen doldurdu kimler
Peş peşe kovalar gibi dönüp durdu mevsimler
Kış sonları bahar geldi, güller açtı, gelmedin

Mahkemeler çözüverdi kadim davalarını
Erciyes bile eritti kaç asırlık karını
Kurup kaç kere bozdular çöpten yuvalarını
Göçmen kuşlar, kırlangıçlar kondu göçtü, gelmedin

Güneş eğik, ay soluktu, bulutlarsa kırmızı
Hani sesin duyulmuştu, yankısında bir sızı
Aynı rüzgâr taramıştı sanki saçlarımızı
Kısalmıştı mesafeler, bir kulaçtı, gelmedin

Yollarını gözleyenler yılı yıllara ekler
Haydi artık naz eyleme bu meydan seni bekler
Kanatlandı senin için yüreklerden dilekler
İpek mendiller içinde sana uçtu, gelmedin

Kendimize sözcüklerden evler, saraylar kurduk
En son, şiir durağında karar kıldık ve durduk
Süklüm püklüm varıp senle huzurunda oturduk
İmgeler ve bercesteler seni seçti, gelmedin

Hatırla bir, sen gidince boynu bükük kalmıştım
Hayli vakit oldu, şimdi yokluğuna alıştım
Sana son bir şans vermiştim, biletini almıştım
Ve son gemi demir aldı, tren kaçtı, gelmedin.

Ramazan Demirtaş

Görmedin

Ben sözümün eriydim bir öğle sıcağında
Alnımdan ter akarak geldim ama görmedin
Ellerim yorgun düştü kapının tokmağında
Üç değil üç bin kere çaldım ama görmedin.

Beyaz bir ata bindim ayakları sekili
Geceleri seyrettim aydaki her şekili
Perdesiz pencerenin karşısında dikili
Ellerimde çiçekle kaldım ama görmedin.

Her haftanın ilk günü savcılar sorguladı
Kan akan yaşlar için hâkimler yargıladı
Senaryolar yazıldı rejiler kurguladı
Dizilerde baş konu oldum ama görmedin.

Teselli olamadım verilen çok öğütle
Figanım arşa çıktı yaktığım her ağıtla
Pazartesi perşembe ucu yanık kâğıtla
Ulaklarla kaç selam saldım ama görmedin.

Karşıdaki tepeye konaklar kuruverdim
Geçeceğin yollara kırmızı halı serdim
Kokusun sever diye çiçekler güller derdim
Kapında boynu bükük soldum ama görmedin.

❒ Mehmet Pektaş

Kaldır Kolları

Okulun iki genç öğretmeni müdürün "Gel" dediğini duyunca içeri girdi. Güngörmüş müdürü Yaşar Bey, okuma gözlüğünü burnunun üzerine takmış bütün ciddiyetiyle evrakları kontrol ediyordu. Elif ve Ümit öğretmenin içeri girdiğini görünce o taş gibi surat yumuşadı, etrafa gülücükler saçmaya başladı. Önündeki evrakları bir köşeye kaldırıp ayağa kalktı. Genç öğretmenlere yer gösterdi. Makam koltuğuna tekrar otururken:

"Çok yakıştınız birbirinize, Allah bir yastıkta kocatsın." dedi.

Ümit:

"Sayende Yaşar Baba" diyerek hınzır bir bakış atarken:

Elif öğretmen utandı, başını önüne eğdi.

Yaşar Bey:

"Allah sizi birbirinize yazmış ben sadece vesile oldum o kadar." dedi.

Elif çantasından bir davetiye çıkardı:

"Seni düğünümüze nikâh şahidi olarak bekliyoruz Yaşar abi." dedi.

Yaşar Bey:

"Elbette geleceğim. Kambersiz düğün olmaz." dedi. Ümit'in heyecanı yüzünden okunuyordu:

"Onur konuğumuz olacaksın Yaşar Baba. Şöyle karşılıklı kurtlarımızı da dökeriz. Bizim oraların düğünleri meşhurdur." dedi.

Yaşar Bey'in yüz ifadesi değişti, elini kaldırdı:

"Yoo bak işte o olmaz! Ben kendi düğünümde bile oynamadım. Ne isterseniz yaparım ama oynama işine tövbeliyim çocuklar." dedi.

Elif, üzülmüş gibi boyun büktü:

"Kırma bizi Yaşar abi." dedi.

Yaşar, dudağını parmağı ile aralayıp arka taraftaki boşluğu gösterdi:

"Şu boşluğu görüyor musun? Bu diş oynama yüzünden kırıldı."

Elif:

"Nasıl oyunmuş bu böyle?" derken Yaşar Bey telefona uzanıp üç çay söyledi. Telefonu kapattıktan sonra:

"Anlatayım da dinleyin." dedi.

Genç öğretmeler baba yerine koydukları Yaşar Bey'i can kulağı ile dinlemeye başladı. Yaşar Bey, anlatırken sanki o günleri yeniden yaşıyordu.

"Üniversitedeyken Aydınlı bir arkadaşımız vardı: Halil. Büyük dedesi efeymiş. Yani bildiğiniz Kuvayımilliyeci, madalyalı, mavzerli bir efe. Gel gör ki bizim Halil'in efelikle mefelikle alakası yok. Kız gibi bir oğlan. Lakabını Çeyrek Efe koyduk. Bir gün "Bu böyle olmayacak. Düğünde dernekte rezil oluyorum, ben bir zeybek kursuna yazılacağım." dedi. Bizi de peşine taktı. Dört arkadaş, bir kursa yazıldık. Kurs hocasına da derdimizi usulünce anlattık. Hoca, "Tam yerine geldiniz, size öyle bir oyun öğreteceğim ki her düğünde ortalık alkıştan kırılacak." dedi. Oyunun adı, Barutçu Zeybeği. Duydunuz mu bu oyunu?"

Elif ve Ümit birbirlerine bakıştılar. İkisi de bilmiyoruz anlamında başlarını kaldırdı. Yaşar sesini iyice gürleştirerek melodik bir şekilde:

"Kaldır da kollarını Barutçum" deyip kollarını bayrak direği gibi kaldırdı, parmaklarını şıklattı. Kollarını gerisin geriye indirirken:

"Hiç çağrışım yapmadı mı?" dedi.

Ümit:

"Valla hiç duymadım." deyince Yaşar:

"Duymazsın tabii, biz tam iki ay bu kursa gittik. Barutçu Zeybeği'ni öğrendik. Ama gel gelelim 40 senedir, her gittiğim düğünde sorarım daha bu zeybeği çalmayı bilen müzisyene rastlamadım. Sizin anlayacağınız ben bu zeybeği bir defa bile oynayamadım."

Elif şaşkındı:

"Hocam, provalarda müzikle çalışmadınız mı?"

Yaşar:

"Ne müziği? Bir iki üç dört… Dön! Bir iki üç… Çök! Arada bir hoca 'Kaldır da kollarını Barutçum' diyordu hepsi bu."

Ümit:

"İnternete baktın mı?" dedi.

Yaşar:

"Bakmaz mıyım hiç! Yok hiçbir yerde."

O günleri hatırlayan Yaşar öğretmenin kaşları çatılırken Elif ve Ümit öğretmen gülmemek için kendilerini zor tutuyordu.

Yaşar Bey, çayından son yudumu içerken:

"Verdiğimiz paraya mı yanayım, harcadığımız zamana mı, çektiğimiz çileye mi?" diye söyleniyordu.

Elif:

"Bunun dişle ne ilgisi var?" diye sorunca Yaşar:

"Onu da anlatayım." dedi. Biten çayların yerine yenisini söyleyip anlamaya devam etti:

"Okul bitti, Yozgat'ın bilmem ne köyüne atandım. Ahırdan bozma bir toprak damı okul yapmışlar. Ben de hem müdür hem öğretmenim. Halkla

bir türlü kaynaşamadım. Vakit geçirecek yer olmadığından tek kırma bir tüfek aldım. Vurduğum bir şey de yok; kimi zaman yanıma fişek bile almadan çıkıp dağ taş dolaşıyordum. Gel zaman git zaman Ali adında delibozuk bir çoban çocuğuyla sözüm ona arkadaş olduk. Ali attığını vuran bir genç ama onun da derdi başka. Keklik, tavşan tüfeğin ucuna gelse sıkmıyor. Komşu köyden kızın birine yangın. Sabahtan akşama bana sevdiği kızdan bahsediyor.

"İstettir" diyorum, "Vermezler." diyor.

Kafaya takmış kaçıracak. Etmediğim nasihat kalmadı. Günlerce, haftalarca konuştum. Laftan sözden anlayan cinsten değil. Bir gün tepem attı.

"Ne halin varsa gör. Kaçıracaksan kaçır ulan!" dedim, kalktım yürüdüm.

Allah'ın delisi benim lafımı beklermiş. Gecenin bir yarısı kapım vuruldu. O zamanlar köyde her işe öğretmen koşuyor. Doğum bile yaptırdım biliyor musunuz? Yine birinin hastası var herhalde diyerek kapıyı açtım ki ne göreyim? Ali, yanına kızı almış tıslayarak bekliyor.

"Lan git götür nereden aldıysan şu kızı, gece gece başımı belaya sokma." dedim.

"Sen kaçır dedin, kaçırdım, illa bize yardım edeceksin." demez mi?

Direnecek oldum, tüfeği kafama dayadı. El mahkûm içeri aldım ikisini de. Ertesi gün ortalık kaynamaya başladı. Sanırsın bir Yeşilçam filminin içine düştük. Kızın abileri, ellerinde silah sokak sokak kızı arıyorlar. Hiçbir iz bulamadıkça daha da kuduruyorlar. Şüphelendikleri evlerin kapısına dayanıyorlar.

Baktım bu iş böyle olmayacak, toplantı var diyerek köyden ayrıldım. Bizim delileri de evden çıkmayın diye sıkı sıkı tembihledim. Başçavuşla az çok samimiyetimiz vardı. Durumu ona anlattım.

"Hocam, bunları barıştıralım, değilse iki köyün arasında kan çıkar. Sen bunları bilmezsin, tavuk için adam vururlar." dedi.

Ne diyelim, başa gelen çekilir. Başçavuş iki köyün muhtarını çağırdı. Bir heyet kurup önce oğlanın babasının evine gittik. Ardından kızın babasının evine... Kızın babası başçavuşla birlikte bizi karşısında görünce bir şey diyemedi. Başçavuş durumu anlattı. Kızın benim evimde olduğunu söyledi. Araya hatır gönül koydu. Orta yol bulundu. Oğlan tarafı kesenin ağzını açtı, düğün dernek kuruldu. Bir yuva kurulmasına vesile olduğum için gururluydum. Düğünde Barutçu Zeybeği oynayacağım. Evde birkaç defa da prova yaptım. Bir iki üç dört… Dön! Bir iki üç... Çök! Kaldır da kollarını Barutçum… Düğün günü geldi çattı, ben oğlan eviyim ya, düğün yerinden ayrılmıyorum. Köylülerden de arkamı pışpışlayanlar var "Sayende kan dökülmedi hocam, büyük adamsın." diyorlar.

Akşam oldu. Köyün âdetiymiş; kız evine gidilir, çörek yenirmiş. Biz de düştük yola. Kız evinde gelinin kardeşleri oyun oynayacağız dediler. Damat hafiften beni iteledi, kız tarafı bizi arasına aldı. Ben hemen atladım:

"Çalın bir Barutçu Zeybeği…" diye.

Pos bıyıklı olan:

"Ahraz oynayacağız." dedi.

O ne ki demeye kalmadı. Beni geniş bir odaya soktular. Nasreddin Hoca'nın fil hikâyesinde olduğu gibi arkamda kimse kalmadı. Odadaki sedirlerde oturanlardan sekiz on kişi yerde diz çöküp halka oldu. Beni de halkaya dâhil ettiler.

"Nasıl oyun bu, hele anlatın." dedim.

Pos bıyık hemen yanıma çöktü:

"Leğeni getirin." dedi.

İki delikanlı ortaya su dolu bir çamaşır leğeni getirdi. Başka bir delikanlı da bir kucak havlu. Herkes birer havlu alıp leğende ıslattı, suyunu sıktıktan sonra leğenin kenarına serdi.

Pos bıyık:

"Hoca ben sana ne hareket yaparsam sen de yanındakine aynını yapacaksın. Eğer şaşırırsan oyun başa döner. Oyunda konuşmak yasak. Konuşan bu havlularla dayağı yer." dedi.

"Nasıl yani?" dememle içlerinden biri:

"Aha konuştu konuştu vurun!" diye bağırdı.

Islak havlular şap şap üstüne inmeye başladı. Kafamı tutuyorum, beline vuruyorlar. Belimi tutuyorum bacağıma vuruyorlar. Sedirde oturanlar kahkahayı bastı. Bir fasıl dayaktan sonra herkes havlusunu leğene attı. Havlular özenle sıkıldıktan sonra leğenin kenarına sıralandı. Oyunun en önemli kuralını anlamıştım. Konuşmak yasaktı.

Yanımda oturan pos bıyık pis pis sırıtıyordu. Dudaklarını kıpırdatmadan bir şeyler söylüyor, bir taraftan da kaş, göz, el işaretleri yapıyordu. Benim kulağıma yalnızca "Hım hım hım, ge ge ge" sesi geliyor, söylediklerinden bir şey anlamıyordum.

Ben pos bıyığın dilini çözmeye çalışırken o, tüm gücüyle birkaç defa sağ ayağıma birkaç defa sol ayağıma ardından karnıma vurdu, sonra da suratıma tokadı patlattı.

"N'oluyor lan?" dememle etraftakiler yine üstüme çullandı. Islak havluların biri indi biri kalktı. Hızını alamayanlardan birisi kemerini çıkarmış onunla vuruyor. Her yanım sızım sızım sızlıyordu. Sedirdekilerse gülmekten karınlarını tutuyordu.

Daha kendime gelemeden pos bıyık yine bacaklarıma vurmaya başladı. En sonunda yine tokadı patlattı. Ben şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken

pos bıyık kaşlarıyla yanımdaki adamı gösteriyordu. Yanımdaki ile göz göze geldik. O da başını salladı. Oyunu yavaş yavaş çözmeye başlamıştım. Bana yapılanın aynısını yanımdakine yapmam gerekiyordu. Yanımdaki adamın bir sol bacağıma bir de sağ bacağıma vurmuştum ki pos bıyık benim kolumu tuttu. İşaret parmağını hayır anlamında sağa sola salladı. Öncekinin en az iki kat hızıyla bir sağ bacağıma birkaç defa sol bacağıma sonra tekrar sağ bacağıma vurdu, karnıma bir yumruk attıktan sonra yine tokadı patlattı. Adam öyle bir vuruyordu ki beynimin sallandığını hissediyordum. Bir türlü hareketleri tutturup yanımdakine aynısını yapamıyordum. Her seferinde iş başa dönüyordu. Şiddetin dozu da gittikçe artıyor, pos bıyık beni evirip çevirip dövüyordu. İyice sersemlemiştim. Sedirdekiler artık aşağı inmiş, gülmekten yerlere yatıyordu.

Pos bıyık birisiyle işaretleşti. Kirli sakallı, kara suratlı biriyle yer değişti. Kara surat, beni yakamdan tuttuğu gibi tokatlamaya başladı. Artık kaç tane vurduysa son vuruşu gözümün üstüne bir yumruk atarak yaptı. Ben ortalığı ala bele görmeye başladım. Kara surat, yanımdaki adamı işaret edince ben de öfkeyle yanımdakine bir tokat patlattım. İkinci tokadı sağa mı yoksa sola mı vuracağımı hatırlamıyordum. Ya Allah diyerek adamın sol yanağına tokadı aşk ettim. Kara surat koluma yapıştı. Yine başladı beni tokatlamaya. Son darbeyi gözüme yumruk vurarak yaptı. Sırt üstü yere devrildim. Leğendeki sudan suratıma döküp beni tekrar doğrulttular.

Kara surat, kel kafalı çam yarması gibi biriyle işaretleşip yer değiştirdi. Ben bu sırada apalayarak kaçmayı denedim. Paçamdan yapışıp aynı yere oturttular. Çam yarması bana öyle bir tokat patlattı ki tokadın yankısından sanki camlar zangır zangır sallandı. Hani şu çizgi filmlerdeki gibi etrafımda yıldızlar dönüyordu. Bir ara yıldızlar karardı, ağzımın içinde bir sertlik hissettim. Avucuma tükürünce kanın içinden bir diş çıktı. O ara kendimi koyuverdim. Ben öldüm sanıyordum, bayılmışım. Adamların vurdukları yerlerin sızısını on beş gün çektim.

Sonradan anladık ki bu bizim delibozuk Ali, millete "Öğretmen kızı kaçır dedi, ondan kaçırdım." demiş. Kızın ailesi de bana kinlenmiş. Oyunu bahane edip güya benden intikam aldılar. O gün bugündür oyuna tövbeliyim. Şimdi siz söyleyin. Oynamaya tövbe etmekle haklı mıyım, haksız mı?"

Elif ve Ümit öğretmenin gülmekten Yaşar Bey'e cevap verecek halleri kalmamıştı.

Memik Kömekçi

Halkım Versin

Bakanlıktan onay almak istemem
Şairliği halkım versin isterim
Düzmece hocadan talkın istemem
Gönlünü yerlere sersin isterim

Heyetler kurulu sohbet dostane
Rüşveti kolide salmış postane
Baş ağrıtan şair dolmuş hastane
Vahameti hekim görsün isterim

Halk şairi olan halka bağlanır
Her sözünde mana gönül eğlenir
Asırlar geçse de adı söylenir
Aslını tarihe sorsun isterim

Âlemi ummanda şairlik zorsa
Muhammed'le Ali kandilde nursa
Çerağı tutuşan yürekler birse
Curada bir tel gersin isterim

Kün emri naildi Âdemoğlunda
Sevdası yürekte şaşmaz yolunda
Hünkâr Hacı Bektaş Pir'in kolunda
Her türden oymağı dersin isterim

Yedi ulu ozan şahıysa Ali
Altından evladır Düldül'ün nalı
Her türlü çiçekten alırken balı
Arının sırrına ersin isterim

Köşkeroğlu diker dört azı mester
Nakşeyler sözleri al Pir'e göster
Halk şairi olmak meziyet ister
Gönlünde varını versin isterim

Hanifi Yılmaz

Kibrin Tek Sözüne Eyvallah Etmem

Hiç bekleme benden, yalan bir tavır
Sen değil özüne, eyvallah etmem
Yalaka dünyaya, iltifat yağdır
Kibrin tek sözüne, eyvallah etmem

Yanından geçerim beni görmezsin
Menfaatin yoksa selam vermezsin
Yoksul yarasına, merhem sürmezsin
Fır dönen gözüne, eyvallah etmem

Oturuş kalkışı, kibirle dolu
Sanki sultanların, odur sağ kolu
Koltuk hayal eder, bir bulsa yolu
Gölgene izine, eyvallah etmem

Cahili sömürür, kapar bal petek
Nerde zengin görse, öper el etek
Şerri bulaşmadan, layıktır kötek
Aman niyazına, eyvallah etmem

Bazen şair bazen görünür yazar
O sinsi bakışlar kuyular kazar
Kandırır herkesi hep azar azar
Kışına, yazına eyvallah etmem

Bazen iş adamı, hırs dolu özü
İşiyle, aşıyla tutmuyor sözü
Daha daha yok mu doymuyor gözü
Şu haram kazına eyvallah etmem

Bazen bir bayandır sözle övünür
Dolaşır meclisi şair görünür
Fark edilmek ister, hırsa bürünür
Tavrına, nazına eyvallah etmem

Kimi oldum sanır, cahildir herkes
Yalnızlığa düşer kurar bir kafes
Dünya hapishane, ne yapsın nefes
Kaş çatık yüzüne eyvallah etmem

Zırnık yok kimseye gövermesinden
Usanç gına gelir hep germesinden
Millet huzur bulur gebermesinden
Atlastan bezine eyvallah etmem

Hayret ediyorum hiç pes etmezler
Çok hakaret yerler tık ses etmezler
Erkeklik gösterip "kes lan!" demezler
İlmine, tezine eyvallah etmem

Oturma çağırsa hiç sofrasına
Sonra âh çekersin şu tafrasına
İnanma diline, palavrasına
İkramın tozuna eyvallah etmem

Bunlarla bir cacık olmaz ha sakın
Her daim uzak dur tavrını takın
Ömürler çok kısa ecelse yakın
Riyakâr hazına eyvallah etmem

Geldik gidiyoruz dünya hanından
Vefa beklemeyiz kibrin şahından
Yılmaz da çekilir er meydanından
Şu dünya hızına eyvallah etmem

❒ Salman Kapanoğlu

Açık Konuşmak-Alınır Satılır Cinsten Değil-Serseme Bak

Açık Konuşmak

Yurtta sabah çorbasını içiyordum. Tam bu sırada, kızlardan biri de güzelce giyinmiş, o da çorba içmeye gelmişti. Kasanın başındaki amca:

"Kızım, böyle güzel güzel süslenip gidiyorsunuz? Gençler size laf atmıyorlar mı?"

Bu soru, kızcağızın yarasını deşmiş olacak ki:

"Atmaz olurlar mı amca! Atıyorlar, terbiyesizler!"

"Kızım gençler ne yapsın? Dayanamıyorlar herhalde."

"Olur mu amca? Beğeniyorlarsa açık bir şekilde gelip konuşsunlar, laf atmak da ne demek?"

Ben hemen söze girdim:

"Olur mu canım? Her beğenen gelip ben sizden hoşlanıyorum, deyip gezmek istiyorum, dese ne yapacaksın?"

Kız:

"Canım reddederim, onlar istediği kadar konuşsunlar, yeter ki laf atmasınlar."

Arkadaşım, çorbasını alıp masama oturdu:

"Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim, size de..."

"Çorba çok sıcak değil mi?"

"Evet, çorbanın ve insanın soğuğundan hoşlanmam!"

Ben çorbamı bitirdim, o daha soğutmaya çalışıyordu. Rujunun bozulmamasına da dikkat ediyordu ayrıca. Benim çorbamı bitirdiğimi görünce:

"Siz ne çabuk bitirdiniz?"

"Tabii sen bitiremezsin."

"Neden ben senin gibi bitiremem?"

"Senin karşında, benim gibi biri var iştahın kaçar ama benim karşımda senin gibi iştah açan dünya güzeli bir kız var. Ben tabii ki senden önce bitiririm." deyince, kızarak:

"Ne biçim konuşuyorsun! Sözlerine dikkat et!"

"Ne oldu hanımefendi? Laf atmasınlar, açıkça söylesinler diyordun?"

Alınır Satılır Cinsten Değil

Yurtta kaldığım yıllarda, yemek saatlerini iple çekerdik. Yine bir yemek saatinde, masaya oturdum ki çatal kaşık almayı unutmuşum. Çatal kaşık almak için sıraya girmem gerekiyordu, lakin bana göre sıraya girmek demek, yemeğin soğuması demekti; yemeğin soğuması ise benim yemekten soğumam demekti. En iyisi sıraya girmeden alayım dedim. Çatal kaşık sepetinin yanındaki arkadaşa işaretle:

"Oradan bir çatal kaşık verir misiniz?" dedim.

Çok bir şey istemişim gibi kendini kasarak:

"Bir bayandan bir şeyler istemek, ne kadar ayıp?" Demesin mi? Hâlbuki oradan alıp verecekti. Bu olaya bayağı sinirlenerek:

"Ee, de ver be! Eğer birinden bir şey istemek ayıpsa, siz bu ayıbı bizlerden daha çok işliyorsunuz. Bak şu çevrene, oturacağınız sandalyeyi bile erkekler tutuyor. Alt üstü bir kaşık vereceksin!"

Kaşığı verdi, ben masama gittim oturdum. Arkadaşlarının:

"Arkadaş çok haklıydı." dediklerini duydum. Bana çatal kaşık hizmetinde nazlanan kız, yemeğini alarak doğru masama geldi. Belli ki pişman olmuştu.

"Oturabilir miyim?"

"Daha önce hiç oturdunuz mu?"

Hayretle:

"Evet."

"Öyleyse oturabilirsin!"

"Kusura bakma ben yanlış yaptım, siz haklıydınız."

"Önemli değil." dedim.

Yemeğimi yemeye devam ettim.

Tekrar sordu:

"Alındınız mı yoksa?"

Gayet ciddi bir tavırla:

"Ben, alınır satılır cinsten değilim hanımefendi." dedim.

Serseme Bak

İmam Hatip Lisesinden Kahramanmaraş Lisesi son sınıfına nakil geldim. Benden önce bir kız öğrenci, okulu temsilen şiir yarışmalarına katılırmış. Ben geldikten sonra edebiyat öğretmenimiz, şiir yarışmasına ikimizi gönderdi. O yıllarda her okuldan bir öğrenci bu yarışmaya katılırdı. Yarışmada birinci olan öğrenci, bayramda şiir okuma hakkı kazanırdı.

Millî Eğitimdeki yarışma sonunda ben birinci olmuşum. Kız arkadaşım, bu duruma çok bozulmuş fakat ben farkında değildim. Yarışmadan sonra okula geldiğimizde kız arkadaşım, benim her sözüme ters cevap veriyordu. Bugün, hatırlayamadığım bazı şeyler söylemişti. Ben bir espri yaptım, arkadaşlar gülüştüler. Kız arkadaş çok bozulmuş olacak ki:

"Serseme bak!" dedi.

Ben etrafıma bakınıyorum, alaycı bir tavırla sersem arıyorum. Bu hareketime daha da bozuldu:

"Bana bak hele!" deyince:

"Senden başkasını görememiştim zaten!" dedim.

Celil Çınkır

Nerden Bulayım?

Aklını yolunda sıyırmak için
Yolunacak kazı nerden bulayım
Dipsiz işkembeni doyurmak için
Her öğün cızbızı nerden bulayım

Az gelir tanımda seni müptezel
Gerçekler dururken, okuma gazel
Bu kadarına pes, zatına özel
Dokunacak bezi nerden bulayım

Görmedim aklını yokladığını
Kabul eyle külfet yüklediğini
Allah yaratmamış beklediğini
Düşlediğin hazzı nerden bulayım

Beşinci mezhebe olmuşsun tâbi
Soymuşsun ruhundan örfü, edebi
Kullandığın zaman burnu dağ gibi
Gösterecek tozu nerden bulayım

Delibal sabrını yokladığında
Niyetini benden sakladığında
Parfüm niyetine kokladığında
Öldürecek gazı nerden bulayım

Mustafa İmir

Hafifmeşrep

Hafifmeşrep konuyu mutlaka sulandırır
En duru düşünceyi ahmakça bulandırır
Derinliği anlamaz, genişliği sezemez
Seviyeyi düşürür boş lafı dolandırır

Ezber bir hikâyeyi tekrardır en kolayı
Diline dolar eski sıradan bir olayı
Benzer meşreplilerin alkışından dolayı
Her bir anlatışında daha da ballandırır

Üç-beşi bir arada mevzu gırgır tantana
Algılar gerçeklikle zıttır taban tabana
Hafifmeşreplileri sakın atma yabana
Aklı, mantığı, fikri yersizce sallandırır

Pireyi deve yapar, deveyi yardan atar
Güya insan sarrafı 'adamı' alıp satar
Bir takım tutar gibi siyasi parti tutar
Aslına kafa basmaz yalanı dallandırır

Muhakeme, sağduyu hafifmeşrepte kısa
Ezberi tekrar eder üstüne basa basa
Fikri müktesebatı dört sandalye bir masa
Karşıt hafifmeşrebi uzaktan kıllandırır

Bin bir lafı bir incir çekirdeği doldurmaz
Hafifmeşrep mizacı ince fikri kaldırmaz
Muhakemesi olsa dört bir yana saldırmaz
Asılsız inançları kafada yıllandırır

Saç-sakal ağarsa da kafa kırk yıl geride
Aklı sosyal medyadan yalan yanlış veride
Salaklıkta kendisi herkesten ileride
Kurnaz kışkırtıcıya kendini kullandırır

Ramazan Yıldız

Diyetteyim Doktor Bey

Konuluyor nimetler önümüze ye diye
Yemek yemek dururken aç kalmak da ne diye
Diyetteyim Doktor Bey, öğün çıktı yediye
Yiyem diyom yiyemiyom Doktor Bey.

Hiç sorma dayanamam, tereyağda mantara
Çıkmaya korkuyorum, her sabahta kantara
Kara kara düşüncem, ne söylesem doktora
Diyem diyom diyemiyom Doktor Bey.

Randevuma geleyim, beyim saat kaç gibi?
Beklemeye dayanamam, bekletme ağaç gibi
Gelmeden yine yerim, karnım baya aç gibi
Gelem diyom gelemiyom Doktor Bey.

Atın ölümü olsun, olacaksa arpadan
Hem ne zarar gelirmiş, bir tencere çorbadan
Bozdum bütün diyeti, yine size sormadan
Tutam diyom tutamıyom Doktor Bey.

Sırtımda ağırlık var, un çuvalı yük gibi,
Mevsimsel olsa gerek, karnım da höyük gibi,
Diyorlar ki lokmalar, biraz da büyük gibi,
Yutam diyom yutamıyom Doktor Bey.

Midem öyle olmuş ki, şişiyor balon gibi
Her defasında diyom, artık yeter son gibi
Her gece acıkıyom, nedense saat on gibi
Yatam diyom yatamıyom Doktor Bey.

Hiç tutturamıyorum, kıyafette bedeni
Acemi terzilere, bağlıyorum nedeni
Ah bir bulabilseydim, bana bunu edeni
Bulam diyom bulamıyom Doktor Bey.

Bir dirhem ete derler, sayılırmış sevaptan
Beyim zarar gelir mi beş porsiyon kebaptan?
Korkuyorum vallahi, alacağım cevaptan
Soram diyom soramıyom Doktor Bey.

Yiyen de yemeyen de, girer aynı kabire
Hiç sorma dayanamam, tereyağlı kumpire
Bir elimle yazarken bir elimle ha bire
Yiyom yiyom doyamıyom Doktor Bey.

Yemeyince de karnım, horoz gibi ötüyor,
Kebaplar ve tatlılar, hep gözümde tütüyor,
Size yazacaklarım, tam burada bitiyor,
Yazam diyom yazamıyom Doktor Bey.

M. Nihat Malkoç

İnsanı İnsandan Koru Allah'ım

Hakikate dair kelâm kalmadı
İnsanı insandan koru Allah'ım!
Komşuluk kayboldu, selâm kalmadı
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Helâl lokma yiyen nadirattandır
Sözü doğru diyen nadirattandır
Usulünce giyen nadirattandır
İnsanı insandan koru Allah'ım!

İyiliği başa kakan türedi
Gönül Kâbe'sini yıkan türedi
Yüce kitabımı yakan türedi
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Söz verip sözünden cayanlar vardır
Ana babasını soyanlar vardır
Eşine dostuna kıyanlar vardır
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Debelenir durur hak yoldan sapan
Hakk'a sırt çevirmiş şeytana tapan
Mankurda dönüşmüş özünden kopan
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Yürekler kan ağlar, gülen yok şimdi
Mazlumun yaşını silen yok şimdi
Sıla unutulmuş, gelen yok şimdi
İnsanı insandan koru Allah'ım!

İster feryat eyle, istersen bağır,
Cümle hakikate kulaklar sağır,
İnsanlık komada, ağır mı ağır,
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Mâziyi bilen yok, köksüz insanlık
İdrâkler tarumar, öksüz insanlık
Dava şuuru yok, yüksüz insanlık
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Kötü yüceltilip iyi kınanır
Kişi yalan söyler, sonra inanır
İmtihan yurdunda herkes sınanır
İnsanı insandan koru Allah'ım!

Gayri zulmeyledik birbirimize
Bu gidişle kolay çıkmayız düze
Bilenler söylesin, ne oldu bize?
İnsanı insandan koru Allah'ım!